

Adrian Maniu

Apa

Valurile verzi vin în ghirlande.

Simt pleoape galbene de oboseală...

Ochii îmi sunt închiși... s-au afundat tot mai adânc spre creier, ca să poată privi mai bine lumea. Spre a privi mai bine lumea, trebuie să-i fii tot mai departe.

Și sunt departe.

Valurile curg, zbor de păsări verzi. Trupul îmi e afundat în nisipul aprins, în infinit aprins e adâncit soarele.

Cu mîna îmi apăs din ce în ce mai tare ochii, cercuri aurii să se desprindă, în noaptea ce vreau să-mi fac.

Cercuri aurii se desprind și zboară, ca flori ce s-ar naște și s-ar înflutura, rînduri-rînduri, în văzduh. Cercuri aurii se desprind și aleargă și nu se pot ajunge, fiindcă plutesc pe aceeași apă, în alte timpuri.

Valurile vin, cadență în șolduri de șopîrlă.

Valurile se lipesc de zăgazuri cînd se aruncă și de pe ele se sorb cînd pleacă. Au frigul sîrmelor de cobză, cînd zuruiesc sub punți și cînd suspină în trestii.

Valurile. Departe țipă un erete, țipătul lui are sunetul oaselor pisate, dar nu e asta. Valurile au zumzetul ascuns, cînd trec prin albii netede, au gîlgîit limpede, cînd bat țarmuri scobite.

Tremură frigul sîrmelor.

O cobză e ca o floare frîntă de greutatea ei, și e aproape femeia care, deși nu te iubește, te lasă s-o porți în brațe, să o săruți, să te sărute, ca să poți suferi.

O floare frîntă.

Sunt unele atît de grele în frumusețea lor, încît tulpina e împovărată de durere, înainte ca rodul să le fi pătat cu iubire.

Ce floare e apa?

În cotituri leneșe îi ghicești umărul, în vîltori rotunde bănuiești sîinii, în undirea valului îi simți înfiorarea pîntecului ei flămînd care cere încăpățînat și răgușit: om.

Și în nisipul fierbinte îi simți mirosul de iarbă arsă și de pește mort, dar n-o înțelegi.

Valurile trec.

Ochii, pe care i-am apăsat prea mult ca să mă uit departe, dor.

(1912)

(Adrian Maniu, *Apa*, în *Palatul fermecat. Antologia poemului românesc în proză*, antologie, prefață și note bibliografice de M. Zamfir, Minerva, București, 1984, pp. 124-125)